Vânzătorul de poduri

Sergiu Someşan

Cu ghinionul care mă caracterizează din totdeauna, am observat atunci când m-am apropiat de vamă că şirul de maşini din faţa mea se întindea departe, până la ieşirea de pe pod. Nimic nu este mai enervant decât să fi ultimul la o interminabilă coadă aşa că mi-am oprit maşina în parcarea micului local din apropierea vămii. Preferam să aştept la o cafea scurgerea lentă a şirului de maşini. Am căutat o masă undeva, la umbră, de unde să pot supraveghea şoseaua. Am găsit una singură aşezată suficient de convenabil, la care un bărbat între două vârste îşi savura în linişte paharul cu vodcă. Cum nu mă dau în vânt după conversaţii cu oameni care beau votcă înainte de amiază, i-am cerut scurt permisiunea să iau loc la masă apoi, sorbind alene din cafea am început să privesc şoseaua şi podul.

Clădirea vămii era aşezata chiar la intrarea pe pod şi vameşii controlau meticulos maşinile care treceau. Erau mai atenţi ca altădată şi părea că un fel de comisie venită de la Ministerul Vămilor se hotărâse să afle modul în care intrau în ţară cantităţi importante de cafea, băutură şi ţigări. Singurul efect vizibil al acestui supracontrol părea să fie doar încetinirea exasperantă a fluxului de maşini şi exacerbarea tendinţei vameşilor de a se crede vedete în filmele de prost gust de peste ocean. Sub ochiul atent al celor ce ii controlau, mişcările lor altădată sigure şi eficiente se transformaseră într-un adevărat balet din care mai lipsea doar lacul ca să-i crezi cu adevărat lebede. Prins cu totul de artificialului gesturilor lor, am auzit numai într-un târziu că omul de lângă mine îmi spune ceva. M-am întors încruntat spre el, privindu-l nemulţumit:

— Aţi spus ceva?

— V-am întrebat dacă nu doriţi să cumpăraţi un pod.

Am făcut ochii mari:

— Un pod?... Am înţeles bine? Vreţi să vindeţi un pod?

— Da, a confirmat el liniştit. Podul asta din faţa noastră. Şi a arătat spre podul unde maşinile păreau că şi-au căpătat un pic din fluenţa de altă dată semn că supracontrolul s-a plictisit şi s-a retras să scrie procesul verbal că totul este în regulă.

L-am privit ceva mai atent înainte să-i răspund. Nebunii şi beţivii trăiesc într-o lume a lor din care este bine să nu îi scoţi prea brusc sau, dacă poţi şi nu ai un interes anume, să nu îi scoţi deloc. Omul din faţa mea nu părea nici nebun şi nici beat, aşa că scăpa clasificării mele fugare. Avea într-adevăr un pahar de votcă în faţa lui dar nu părea să fi băut prea mult din el. Era îmbrăcat destul de bine, avea ochii limpezi şi nu părea unul din cerşetorii care împânzesc vămile în speranţa unui chilipir de la contrabandiştii de ocazie. Şi din câte speram, nici eu nu arătam a contrabandist. M-am hotărât să nu îl contrazic şi să nu îl trezesc din reveria lui în care era un bogat proprietar de poduri.

— Nu, am răspuns eu cât de politicos am putut. Nu sunt interesat de ofertă. În primul rând am finanţele cam zdruncinate şi apoi, tocmai plec din ţară pentru o perioadă mai lungă de timp... Şi nu ştiu cum aş putea avea grijă de investiţia mea în aceste condiţii...

Se părea că nimerisem tonul corect pentru că omul s-a înclinat politicos spre mine.

— Înţeleg, a murmurat el uşor deprimat.

Părea că se obişnuise cu ideea pentru că mai luă o gură de votcă şi se întoarse spre pod resemnat.

Cum şirul de maşini se subţiase binişor, iar dintre cei de la supracontrol nu se mai vedea nici urmă am dat să mă ridic.

— Nu l-aş vinde... se confesă omul din faţa mea, văzând că vreau să plec. Dar m-am săturat de el, zău aşa... Să îi port de grijă, să văd zilnic dacă totul este în regulă...

— E greu... vă cred, am intrat eu în jocul lui fără să mă las însă prins.

— Nu plecaţi! insistă el.

Am privit precaut în jur: şeful vămii tocmai se aşezase cu cei din echipa de control la o masă ceva mai retrasă să pună la punct ultimele amănunte. Cu ochii la ei şi cu gândul la portbagajul plin de ţigări fine pe care trebuia să îl trec prin vamă, am acceptat să continui discuţia în speranţa că nu voi atrage atenţia prea mult. M-am aşezat înapoi pe scaun şi am sorbit din cafeaua care între timp se răcise.

— Vă ascult... i-am spus eu omului din faţa mea.

— Îl dau ieftin, la preţ de chilipir numai să scap de el, a oftat cu obidă omul din faţa mea.

Am respirat uşurat: omul nu era totuşi decât un subtil cunoscător al contrabandiştilor şi al zicalei lor: „ Fă bine dacă vrei să-ți fie bine!” Poate este numai o superstiție, dar de fiecare dată când treceam vama cu o cantitate mai mare de țigări, obişnuiam să dau ceva unui cerşetor. Ceva mai consistent, bineînțeles.

— Cât? am întrebat eu, îngrijorat totuşi că sub aspectul meu de turist onorabil omul reuşise să mă descopere.

— Nu mult, murmură omul încet de parcă nu ar fi vrut să fie auzi de cei din jur. Cât să-mi iau o sticlă de vodcă. Să îmi fie despărțirea mai uşoară… totuşi după atâția ani… Îl am moştenire de la bunicul…

— E normal, am răsuflat eu uşurat şi am scos o bancnotă din buzunar. Totul se potrivea cum nu se poate mai bine. Făceam şi eu un pustiu de bine unui cerşetor şi profitam şi de relaxarea din vamă de după fiecare control.

Am dat să plec, liniştit de data asta.

— O clipă numai, a spus el şi a scos o hârtie din buzunar. Semnați aici şi după asta sunteți proprietar…

Cu ochii la vameşii care începuseră deja cheful, am semnat hârtia pe care era desenat schematic podul din fața noastră.

Am luat peticul de hârtie în mână şi m-am ridicat cu ochii la pod. La podul meu. Gândul mă amuza puțin dar eram prea grăbit să prind momentul potrivit pentru a-mi trece în siguranță țigările.

— De-acum va trebui să stați cu ochii pe el, murmură omul şi se ridică să plece.

— Hei! Ce faceți voi acolo? strigă deodată cu o voce autoritară şeful vămii şi veni cu paşi mari spre noi.

Mi-am luat ochii de la pod şi l-am privit neliniştit: oare totul nu a fost decât o capcană abil pusă la cale?

Nu am avut timp să îmi duc gândul la capăt pentru că dinspre pod s-a auzit un fâşâit metalic ca şi cum cineva ar fi tras un fermoar gigantic. De sub maşinile care cădeau cu un plescăit sonor în fluviu, podul se retrăgea uşor ca şi cum o mână de uriaş l-ar fi tras spre noi.

— V-am avertizat să stați cu ochii pe el! a spus vechiul proprietar al podului pe un ton uşor acuzator îndreptându-se spre ieşire.

— L-ai vândut până la urmă! i-a reproşat cu năduf şeful vămii când a ajuns lângă noi.

— L-am vândut… confirmă acesta şi trecu nepăsător mai departe. Dacă voi nu ați vrut să îl cumpărați… De ani de zile mă rog de voi să îl luați şi nu ați vrut. Eu, unul, m-am săturat de el! mai aruncă el peste umăr şi păşi spre şoseaua unde maşini de pompieri şi de salvare începeau deja să se adune încercând să-i scoată pe nefericiți şoferi din apă.